

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ποιηθεῖσα ὑπὸ Νικοδήμου Ἀγιορείτου τῷ 1856

Ψαλλομένη τῇ ΚΣΤ΄. Ιουλίου.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΔΡΕΟΥ Β. ΠΑΣΧΑ

1911

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ψαλλομένη τῇ Κς'. Ἰουλίου.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΗΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμακόν. Ψάλλομεν Στιχ. προσόμοια δ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῷ φρονήματι ἡ-
τομόλησας· τὰ γὰρ Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν λεπτύνασα, καὶ τῷ
σθένει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον κτείνασα, τὸν καυχώμενον, ὑπερά-
νωθεν ἄστρων θρόνον θείναι· ταῦτον ἔραξας ποσὶ σου ἄστε στρουθίου
παιζόμενος.

Τῆς πλακὸς τὴν βαρύτητα, καὶ πυρὸς τὴν κατάκαυσιν, οὐρανόνθεν
Ἄγγελος θεῖα νεύσει τε, τὴν μὲν ὡς φύλλον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὔραν
ἐνδρῶσον, οἷα πάλοι τοῖς παισὶ, τοῦ τετάρτου ἡ ὄρασις· μεθ' ὧν ἔκρα-
ξες· Σοῦ τὸ ἔλεος μέγα, Πανοικτίρμον· ἔδεν σέρω γηθόμενη, σοῦ τὸ
πανύμνητον ὄνομα.

Καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς τὴν λαμπρότητα, κτησαμένη πάν-
τοτε, ὠφθης ἁμωμος· σὺ γὰρ νυμφίον προήσασα, κατ' ἔχνος ἐβάδι-
σας, νοητοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ αἰοῖδιμε· καὶ νῦν πρέσβευε, τὸν
Σωτήρα τῶν ὄλων λύσιν δοῦναι, ὀφλημάτων τοῖς ἐν πίστει, ἐπιτελοῦσι
τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος β'.

Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὧρει ἁγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ
Ἁγία, τὴν λαμπάδα ἀβεσπτον τηρήσασα. Ἀκούσωμεν τῆς Παρθένου
ἐγκώμιον· Ὡ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ! Ὡ Παρθενία, Μαρτύρων δόξα!
Ὡ Παρθενία, Ἀγγέλων συμμετοχε!

Καὶ νῦν Θεοτόκιον. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στιχ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς προσδράμωμεν ἐν πίστει ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει
Παρασκευῆς τῆς θείας, καὶ ταύτην μεγαλύνωμεν.

Στιχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον, καὶ προσέσχε μοι.

Ὅσοι τῶν γηγενῶν, ἐν νόσοις καὶ κινδύνοις, Εἰκόνα τῆς Ἀγίας, ἀσπάζασθε ἐν πίστει, τούτων εὐρεῖν τὴν ἴασιν.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, ἐν συντριβῇ καρδίας, πνευματικὴν χορεῖαν, κροτήσαντες, προσφρόνως, ὑμνήσωμεν τὴν Μάρτυρα.

Δόξα Ὁμοιον.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, ἐκήρυξε τῷ Κόσμῳ Παρασκευὴ ἡ θεία, ἕνα Θεὸν ἀχώριστον.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον ὅμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν Ζωοδότῃν, καὶ παύσαντα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'.

Ψαλλόμενον εἰς τὴν Εἰκόνα καὶ εἰς τὸν Ναὸν τὴν ὡραιότητα.

Ἡ θαυματόβρυτος εἰκὼν τῆς Μάρτυρος, προέχει ἅπασι, χύδην τὰς χάριτας. Καὶ ὁ πανσέβαστος Ναὸς πηγὰς ἰάσεων βρῦει. Ὅθεν μετὰ πίστεως, θερμότητος προσέλθωμεν, καὶ κατασπασώμεθα, ἀθληφόρου ἐκτύπωμα. Ἀπαλλαγὴν, τῶν νόσων αἰτοῦντες καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιакόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ.

Εἰς τὸν Κύριον ἐκέκραξεν, ἰστώμεν στίχους ς'.

Καὶ ψάλλομεν προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν Ἀγίαν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γήινα, καὶ ἀσπασαμένην τὰ φθαρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν τὴν νόμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ διαλάμπουσιν, περιστεράν τὴν Ἀγίαν ἥνπερ εἰς παστάδα προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίους ἐγκωμιῶν ἀνθεσιν ἀναδήσωμεν τὴν ἀθλοφόρον, τὴν τοὺς δυσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς οὐρανίους, νῦν θαλάμους ἀξίως περισχιρτώσαν καὶ χορεύουσιν, Τριάδα θεολογοῦσαν τὴν πανταίτιον σὺν τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἧς ταῖς μεσιτείαις τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίους ὕμνων ῥήμασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὴν Ἀγίαν, καὶ παρθενομάρτυρα σήμερον, τὴν Παρασκευὴν τὴν πανένδοξον, τὴν τῆς δυσε-

βείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θάρσος, τοῦ Ἀντωνίνου κατατάρβασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομούντων, διαγγείλασαν εὐσταθῶς, Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, Ἀντωνίνου τὸ φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες προθύμως ἀναβλήσασα καὶ τῶν βραβείων τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ τῶν στεφάνων ἀξιοθεῖσα σεμνὴ, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, μνείαν ποιῶ, πάντοτε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανεύφημε, ἡ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ἐλοφύχως ποθήσασα τῶν βασάνων ἡνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα καὶ ξεομένη πλευρὰς ταῖς μάλιστα, αἰκίας πάσας διὰ τὸν σὺν ἑραστῇν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες τῶν παρ' αὐτοῦ ἔδωκεν εὐφημοῦμέν σε, Θεομακάριστε.

Ὅσιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχύσει εἰπεῖν, τῶν σὼν πόνων τὰ ἐπαθλα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου, τὰ ἀνδρεῖα τεράστια, ὑπομονὴν τε καὶ τὴν πραότητα, ἣν ἐνεδείξω σε σεμνὴ ὡς ἄσκαρος, ἔδωκεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας, Παρασκευὴ, νόμφη τοῦ Παντάνακτος, σκευὸς τοῦ Πνεύματος.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευὴ πανένδοξε τοὺς τὴν ἀθλήσιν τὴν σὴν ἐορτάζοντας ἀξίως, αἶτησε βυσθῆναι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, τὰς πρὸς Θεὸν πρεσβεΐαις σου καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, Μάρτυς παναράδιμε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα,

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. μγ'. 9.

Τάδε λέγει Κύριος: Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιώθητωσαν, καὶ εἰπάτωσαν, ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς δὲν ἐξελεξάμην. ἵνα γνῶτε καὶ πιστεῦσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ

ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὁμίᾳ Θεὸς ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ'. 1.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφῆται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κἀκώσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀπ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανάσιος πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιούς ἑαυτοῦ. Ὅς χρυσὸν ἐν χυμηντηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ἐλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀληθεῖαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. 15.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὕψιψ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῇ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὅπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, δσιότητα· ἔξυνει δὲ ἀπτόμον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἄλουσιν· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιπήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν, ἀποτόμῳ· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωπίσαθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον φαιδρῶς ἐστολισμένη τοῖς ἁθλοῖς σου, νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενα, πανδήμως εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγγέραστον μνήμην κατ' ἀξίαν γεραίρει, συνετῶς ψάλλουσα. Χαίροις ἡ τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ζηλώσασα, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προσφρόνως ἀραμένη, καὶ τὰς παγίδας τοῦ ἀρχεκάκου ἐνθῶς συντρίψασα. Χαίροις μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ παρθένων ἐγκαλῶπισμα,

καὶ ὑπόδειγμα· Μὴ διαλείψῃς οὖν ὁσιomάρτυς Παρασκευή, ὑπὲρ ἡμῶν ἀντιβόλῳσα, τὸν Ὑψίστον, τοῦ ῥυσθῆναι, νόσον παντοίων, καὶ περιστάσεων, καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ νοητοῦ πολεμήτορος, ὡς παρῆρσάν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη πανασίδιμε.

Τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἀρτοκλασίᾳ.

Ὁ αὐτός.

Πεῖραν εἰδωλικὴν τῇ ἐκχύσει τοῦ σοῦ αἵματος, ἐναπέσβας πανένδοξε, Παρασκευὴ καλλιπάρθενα, καὶ κατενέπρησας ξάνα, καὶ ἀνδρῶτα σεβάσματα, θεῖφ ζήλῳ τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενη. Ὅθεν καὶ Θεὸν καθωμολόγησας, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, ἀνθρώπων γεγονότα, καὶ παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, εἰς τὸ σῶσαι τὰ σύμπαντα.

Ὁ αὐτός.

Ἀγάλλονται σήμερον ἐπὶ τῇ θεῇ σου μνήμῃ τῶν φιλεόρων τὰ συστήματα, Παρασκευὴ πανένδοξε, ἀπεδέξαντό σε· καὶ γὰρ οἱ μὲν Ἄγγελοι, τὴν ἐν ἀγνείᾳ ἰσάγγελον, οἱ δὲ μάρτυρες πάλιν, τὴν ἐν συνάθλοισ ἀτρόμητον, καὶ οἱ τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, τὴν ἰσαπόστολον καὶ χριστοκήρυκα· ἡμεῖς δὲ πλουτοῦντες ἱαμάτων σὲ πηγῇν, γηθοσύνης βώμεν, πρέσβευε Παρασκευὴ πανεύφημε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, τὴν πανένδοξον καὶ χριστοκήρυκα Παρασκευὴν ὕμνωδαίς εὐφημήσωμεν· αὕτη γὰρ τὰς ἀπηγείς καὶ φρικώδεις τοῦ μαρτυρίου βασάνους γενναιοφρόνως ὑπομείνας, παρέστη Χριστῷ πεφονιγμένη τοῖς αἵμασι. Ταύτη οὖν ἐκβοήσωμεν· Χαίροις Παρασκευὴ μεγαλύνουμε, Νύμφη τοῦ Παντάνακτος, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τὴν σὴν παναγίαν ἀθλήσιν, ἐν πίστει ἐκτελούντων, πρέσβευε Χριστῷ, τοῦ αἰωνίου πυρὸς ῥυσθῆναι.

Δόξα Ἦχος δ'. Παράρτημα Λειμωναρίου.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήγγησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε· τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τὸν δόλιον κατεπάτησαν, ἴσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁμίην μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος πλ. α'.
χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, τῶν ἀθληφόρων τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα· τὸν τούτων γὰρ σχοῦσα ζῆλον καὶ πίστιν τὴν ἀρραγῇ, ἀνδρικοῖς ἀγῶσι προσεχώρησας· λαμπρά τε παλέσματα, καὶ λαμπρότερα τρόπαια, ἡγείρας ὄντως, κατ' ἐχθρῶν τῶν τῆς πίστεως καὶ ἀλάστορος, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος· τούτους κατατροπώσασα, εἰς τέλος καὶ παῖγνιον, δεῖξασα τούτους καὶ μόνον, τὸν σὸν Χριστὸν μεγαλύνασα· αὐτὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου.
καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Χαίροις Παρασκευὴ ἐκλεκτὴ ἢ τῇ ἀθλήσει τῇ λαμπρᾷ σου προσάγουσα, πληθύν τῷ Χριστῷ Ὅσια, τῶν ἀσεβῶν τοῖς φρικτοῖς, τοῖς ἐν σοὶ σημεῖοις τε καὶ τέρασιν, τὸ πῦρ μεταβάλλουσα δροσισμὸν εἰς ἀνέκφραστον, καὶ λυμεῖνα τὸν δεινὸν θανατώσασα, τῷ σημεῖῳ τε τοῦ Σταυροῦ, καὶ τῇ χάριτι, ἅπασαν ἐκτεφρώσασα, ἐχθρὸν τὴν παράταξιν, τοὺς σπαραγμοὺς, καὶ διττὴν τε ὑπενεγκούσα κατάφλεξιν, καὶ ξίφει τμηθεῖσα, πᾶσι δοῦναι ἡμῖν αἶται τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ὑπομένουν ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέχέ μοι.

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ τῶν δεομένων ἀσφαλὲς καταφύγιον, ἀπάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις παραμυθία τερπνὴ, καὶ ἡμῶν προστάτις ἀκαταίσχυτος· τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, σκέπη πύργος ἀκράντατος, τῶν κλονουμένων, καὶ θερμῶς προσιόντων σοί, τὸ ἀκένωτον, ἱαμάτων τὸ πέλαιος, ἅπαντας καταρδεύουσα, πηγὴ ἢ αἰθέρουτος, θαυμάτων μάρτυς καὶ κήρυξ Χριστοῦ χρηματίσασα, ἐν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορεῖαν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρος εὐφημήσωμεν λέγοντες· Χαίροις, Παρασκευὴ Ὅσια καὶ θεοτίμητε· Χαίροις, ἢ τὸ μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη, Χαίροις τὸν Μαρτύρων ἰσοστάσις, καὶ τῶν Ὁσίων ὁμόσκην· μετ' ὧν ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἰ ἢ ἄμπελος. Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερόνουμε· τὴν ὁμῶνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ἔθεν προχέεις ἱάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος γ'. Τὴν ὡραιότητα.

Ἡ θαυματόβρυτος εἰκὼν τῆς Μάρτυρος, προχέει ἅπασιν, χύδην τὰς χάριτας· Καὶ ὁ πανσέβαστος Ναὸς πηγὰς ἰάσεων βρύει. Ὅθεν μετὰ πίστεως, θερμότητος προσέλθωμεν, καὶ κατασπασώμεθα, ἀθληφόρου ἐκτύπωμα. Ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων αἰτοῦντες, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Εἰς τὸν Ὁρόρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄμωμος ἀμνὰς καὶ ἀγνὴ τῇ Κυρίῳ, τοῖς ἔχνεσι τοῦ σου ἐραστοῦ ἐπομένη, προθύμως ἐξήλωσας τὸν ἐκείνου σὺ θάνατον· ἔθεν ἔτυχε, τῆς οὐρανίου πατάδος, στέφος ἄφθαρτον, περικειμένη ἀξίως καὶ δόξαν ἀμάραντον.

Δόξα Ὅμοιον.

Ὡς νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενη Μάρτυς, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὡραΐσασα· ἔθεν ἐλλήψας τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, ἱατρούουσα τὰ ἀρρώστηματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένη, ἐν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἁγῶν Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφειν ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ αἰετῶς δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὡραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, Παρασκευὴ παρθενομάρτυς Ὅσια, τοὺς προσιόντας εὐλαβῶς τῇ κάρᾳ σου, ῥύσαι παναοίδιμε, τοὺς πάσης ἀνάγκης, πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ οὐρανῶν ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς βασιλείας, μαρτύρων ἀγλάισμα.

Δόξα Ὅμοιον.

Τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἡγνείας τὴν ψυχὴν ὡραΐσασα, διάπαντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατεγγύησαι, ὥς πρεσβύτης νύμφη· ἔθεν σὲ ἡξίωσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα αὐτῷ, τῶν σὲ τιμῶντων, Παρασκευὴ πανεύφημε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὁ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰ μὴ γὰρ σὺ προέστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διαφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ; σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰετῶς, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγχθη Ἰωσήφ.

Παρασκευὴ μάρτυς Χριστοῦ, ἀνευφημοῦμέν σε πιστοί, ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, θεία δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σοὶ τοῖς ποσὶ κατεπάτησας γενναιοφρόνως, καὶ γέγονας ἡμῖν ἀνδρεία πίστεως, πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ πατοῦσα δύναμιν· καὶ οὐρανόθεν ἔλαβες τὸν στέφανον, τῇ κορφῇ σου αοίδιμε· Χριστὸν δυσώπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ὅμοιον.

Κατεπλάγχθη ἀληθῶς, ὁ δεσμενέστατος ἐχθρός, τὴν ἀνδρείαν θεωρῶν καὶ καρτερίαν τὴν ἐν σοὶ, Παρασκευὴ ἱσαπόστολε ἀθληφόρε. Σῶμα δοῦσα σὸν, εἰς κατάφλεξιν, δράκοντι δεινῷ προσπαλαίσασα, καὶ ἀπωλεία τοῦτον παραδοῦσα, τοὺς θεωροῦντας ἐξέπληξας, λαμπρῶς βοῶντας, μεγάλη ὄντως, ἢ Χριστοῦ πίστις καὶ δύναμις.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡ παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, τὰς οὐρανίους στρατιάς, φωταγωγοῦσα θαυμαστῶς, ἀνγαζομένη τῷ κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ λυτροῦται καὶ ἡμᾶς, τῶν ψυχῶν ἡμῶν παθῶν, καὶ πάντων, τῶν δεινῶν.

ὡς προστασία ἡμῶν, ἣν μετὰ δέους πάντες εὐφημοῦντες εὐσεβοφρόνως
βοήσωμεν. Θεοκυῆτορ, Ἀγγέλων δόξα, σὺ ὑπάρχεις πανάμωμε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ ἁ. Ἐντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῶν δέκα Παρθένων.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κτλ. Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ Παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ
μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήτητον, καὶ πεποικιλμένη
ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτόν,
ἐν ἀγαλλιάσει τὴν λαμπάδα κατέχουσα· εἰς ὁμοίαν μύρου σου ἔδραμον
Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μὴ χωρήσης με
Νυμφίε ἐπουράνιε, αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, κατὰπεμψον ἡμῖν παντοδύναμε
Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον ἱβ'.

Οἱ κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς Ἀγίας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ἀνευ ἀκροστιχίδος, φέρων

τὰ ὅσα πρὸς αὐτὴν ὀνομαστήρια.

ᾠδὴ ἁ. Ἦχος δ'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Ἀνοῖξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λόγον
» ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀψθήσομαι, παιδρῶς πανηγυ-
» ρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ἵμνῆσαι βουλόμενος, τὰ μεγαλεῖά σου Ἀχραντε, τοῦ λόγου μοι
δώρησαι, τὴν καλλιέπειαν, Μήτηρ πέλουσα, τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου,
καὶ λύσιν πρυτάνευσον, τῶν ἐπταισμένων μοι.

Μωσῆς ὁ Θεόπνευστος, βάτον προεῖδὲ σε Δέσποινα, πυρὶ φλεγόμε-
νην μέν, μὴ καιομένην δὲ προπιστούμενος, τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε, χωρή-
σαν ἐν μήτρᾳ σου πῦρ τῆς Θεότητος.

Προφήτης ὁ ἐνθεός, ῥάβδον καὶ ῥίζαν προέφη σέ, Μαρία θεόνυμφε,
ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς δὲ ἔφορον, Παρθένε σε καλοῦμεν, οἱ δοῦλοί σου
Πάναγνε, νῦν καὶ προστατίδια.

Ἐκ θείας ἀκήκοε, γῇ ὁ Θεόπτης Ἀγίασε, φωνῆς ὀνομάζουσα, τὴν
ὑπερένδοξον, διὰ Δέσποινα, πόλου καὶ γῆς ὡς οὐσα, συντήρει καὶ φύ-
λαττε τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

(ἀνευ τῶν Θεοτοκίων· ποίημα τοῦ Κυρίου Θεοφάνους).

Ἵμνοις γεραίρω τὴν πανεύφημον Κόρην.

ᾠδὴ ἁ. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ἵμνοῦσαι τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, μάρτυς πανεύφημε, χάριν
δοθῆναι αἰτησάι ἡμῖν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν Παρασκευὴ αἰδίσαι,
ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσιν.

Μαρτύρων σὺ καλλονὴ ἀνέφηνας, τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανάς, κατα-
βαλοῦσα δπλῃ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τυράννων ὠμότητα, ἀθλητικῶς παλαί-
σασα, θεοσεβῇ πίστιν ἐκήρυξας.

Νομίσας, τῆς καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τὸ εὐτονον, ὁ τοῖς ἑορταῖς
τύραννος δεινῶς, ἀπονέμων προσκύνειν· ἀλλὰ σοφοῖς σου ῥήμασιν
τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Θεοτοκίον.

Ὁ Λόγος ἐκ τῶν ἀχράντων δέσποινα, αἱμάτων τίκτεται, ἐμψυχω-
μένην σάρκα εἰληφώς· καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπαταιῶνος δῆγματι,
τῷ θεῷ κράτει ἀνεπλάσαστο.

ᾠδὴ γ'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἀφθονος πηγὴ, θάλασσαν
» συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου,
» στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ἀλήθειαν κράζει σε Παρθένε, καὶ γῆν τε ἐπίσης ποθητήν, ὁ ψαλ-
μοῦδός ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δὲ σου οἱ τρέφιμοι, προστατίδια καὶ Δέσποι-
ναν, τοῦ δὲ σοῦ κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμὴν ὁ προφήτης σὲ κηρύττει, Παρθένε ὁ θεῖος Ἀβραακούμ, καὶ
ὅρος αἰνιττόμενος, τὸν ἀπὸ σοῦ τμηθέντα τε· λείδον ἀτμήτως Ἀχραντε,
ὃν Δαυιὴλ προεώρακεν.

Ἐλαῖα κατὰκαρπὸν σε, ἔφη, ἐστῶσα ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβωτὸν
πανᾶχραντε, ὁ ψαλμοῦδός ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δὲ σε τὴν Ἀχραντον
Σώτειραν πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ σε τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ θρόνον Παρθένε ὑψηλόν, ὁ
μεγαλοφωνότατος, καὶ ἄλλος πύλην λέγει σε, ἡμεῖς δὲ τῶν θαυμάτων
σου τὰ μεγαλεῖα δοξάζομεν.

Τῆς Ἀγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐνείρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ παιδρὸν δέδειχεν, ἐξεικο-
νίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἑλλαμψιν.

Ρωσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνοῦρων ἀπειδῶς μάστιγας,
μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, οἷά τις ἀδάμας στεβρότατος.

Ἀγάπῃ τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἠνεγκας, τὸν σκορ-
πισμὸν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἀνυπόστοιτους πικροὺς αἰτισμούς.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ
εὐο γέγονας· δθεν σοὶ τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον,

Ἐκ σπαργάνων μητρῶων σὺ τῷ Χριστῷ, ἀνετέθης ὡς Μάρτυς διηνεκῶς, αὐτῷ εὐηρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, καὶ τυράννων τὰ θράσκη, στερρῶς κατεπάτησας, καὶ βασάνους ὄντως ἀνδρείως ὑπέμεινας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς σοι, τοὺς στεφάνους κομίσας, ἐνδόξως ἡτοίμασεν, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπύρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφῶνως βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσασα,
» σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκράυγαζε·
» δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κράζει σε Θεόνυμφε ὁ ψαλμῳδός, Μήτηρ καὶ Σιών ὁ θεόπνευστος, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ, οὐσα πάντων τῶν πιστῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα σου, τὰ μετὰ αἰδούς σὲ δοξάζοντα.

Κλίνην καὶ φορεῖόν σε Μήτηρ Θεοῦ Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων πρόεφησεν, οἱ δὲ τοῦ κλήρου, σοῦ Παρθένε Μονασταί, Σκέπην αἰεὶ καὶ Σώτειραν, καὶ προστάτιδα πάντες σε κράζομεν.

Χεῖρα τεταμένην τε καὶ κεφαλὴν, Ἰεζεκιὴλ μεμαρτύρηκε, βιβλίον ἄλλος, τὴν Παρθένον καὶ Ἀγνήν, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σὲ τὴν ἡμῶν προστάτιδα κράζομεν.

Πάλαι Ἡσαΐας σε τόμον καινόν, ὁ μεγαλοκῆρυξ πρόεφησε, καὶ Ζαχαρίας, σὲ λυχνίαν τοῦ Φωτός, ἐν ᾗ Χριστὸς ἐσκήνωσε, φῶς τὸ ἐκ φωτός Ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἀγίας Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Ἰαμάτων τυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὁπτασίας ἐνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει γεραίρουσι, καὶ τῷ σῷ λιμένι προστρέχουσι.

Ῥυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδὲλως σχοῦσα, ἁγιασμόν τε σώματος, ἐπικτησαμένη, Ἀγγέλους τεθέασαι, μετ' ὧν ἐκράυγαζες· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς ἀκατάληπτον σημεῖον· φρικτῆς ἡμέρας, τοῦ σωτηρίου πάθους γὰρ ἐξεικονισθείσης, γυναικεῖν σώματι, Σταυρόν τε καὶ κάλαμον, στέφανον καὶ σπόγγον τεθέασαι.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκήρυσας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὠφθης παρθενεύουσα· πάλιν ἔθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὡδὴ ε'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρογάμε
» Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον
» Υἱόν, πᾶσι, τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Λαβὶς θείου ἀνδρακός, ὑπάρχεις παντευλόγητε, ἔτι καὶ Παρθένος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ προφήτης, Δέσποινα μόνῃ Ἀγνῇ, κατὰ Ἡσαΐου τὴν φωνήν, ἔθεν σὲ δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης Βασίλισσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κτίστου σου, τοῦ παμβασιλέως Θεοτόκε, ὁ προφητᾶναξ Δαβὶδ ἐν πνεύματι, ἔφη ὁ δὲ κληρὸς σου ἡμεῖς, σῆς πλουτοῦμεν χάριτος, σοῦ εὐρόντες σε πρόμαχον.

Πλησίον σὲ ἔφησε, καὶ Ἀδελφὴν καὶ Νύμφην τε, Ἄσμα Θεοτόκε τῶν Ἀσμάτων, οἱ δὲ Ναοὶ σου, λαμπροφοροῦντες σεπτῶς, ἐν πόλει κοσμοῦσι τῇ μορφῇ, τὰ εἰκονοστάσια, καὶ κροτοῦσί σου ἄσματα.

Πηγὴν σε ἐνσφράγιστον, καὶ κῆπον κεκλεισμένον τε, βίβλος ἡ αὐτὴ σε ὀνομάζει, οἱ δὲ ὁρθόδοξοι λαοὶ καὶ Μονασταί, ἔφερον προστάτιδα προσφύγον, σκέπην καὶ μεσίτριαν, σὲ καλοῦσι τὴν Δέσποιναν.

Τῆς Ἀγίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἠγωνίσας σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἐκτείνας, ῥητορεύσεις ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἀφρόνων, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερρὸν, ἀνηττήτῳ φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεις.

Παστάδος νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἡξίωσας, χορεύουσα σὺν Παρθένοις, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὅπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὡδὴ ς'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς
» Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες.

Θυγάτηρ πέλεις πανάμωμε, κατὰ τὸν ψαλμῳδὸν Σολομώντα τε, τοὺς θεοκῆρυκας, μεμνηστευμένην Παρθένον δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον Λουκᾶν ἐν πνεύματι.

Ἰδοὺ ὁ Κύριος κἀθηται, ἐπὶ νεφέλῃς κούφης ἐν πνεύματι, ὁ μεγα-

λόφωτος, βοά προφήτης Θεόνυμφε, ἡμεῖς, δὲ μετ' Ἀγγέλου χαίρε σοὶ κρᾶζομεν.

Πυρὸς τε θρασὺς πέφυκας, καὶ θεὰ ὡς ἡλέκτρον Πανάχραντε, ὥσπερ ἐν πνεύματι, ὁ ἱερὸς μεμαρτύρηκε, προφήτης τοῦ Ὑψίστου Ἀγίῳ Δέσποινα.

Ἡμέρα νῦν καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ τὸν προφητάναντα πέφυκας, Θεογεννήτρια, καὶ ἱλασμὸς τοῖς τιμῶσί σου, τὸν θεῖον χαρακτήρα, καὶ σὲ δοξάζουσι.

Τῆς Ἀγίας Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἀγγέλου, παρουσίᾳ τοῖς στέρνοις τεθεϊσάν σοι, μεγίστην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς ἡλούς ἐνδοξε μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ῥοπή θεῖα θάπτον ἡφάνισε.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν, οἷα κηρύττουν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσιν θεῖον λόγον, καὶ ἀπίστους, πρὸς τὴν ἐνθεον πίστιν ῥυθμίζουσιν.

Ἐρρεῖ σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῆς τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνῶσιν πάντας διδάσκουσα, παρρησία Παρασκευῆ Μαρτύρων ἀγλάισμα.

Θεοτοκίον.

Ὁ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρος, συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Κοντάκιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν Ναόν σου πάνσεμνε, ὡς ἱατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Ὁσιομάρτυς Παρασκευῆ αἰδοίμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ νυμφίου σε φωνὴ καλέσασα ὡς νύμφην, στεφάνῳ ἀφθαρσίας ἐκόσμησε, Θεόφρον Παρασκευῆ, πανευκλεῆς, καὶ μετὰ ἀθληφόρων καὶ Μαρτύρων τῶν σεπτῶν ἀξίας συνηρίδμησε μεθ' ὧν εὐφραννομένη, μέμνησο τῶν ἐκτελούντων τὴν ἁγίαν Ἐορτήν σου, καὶ συνελθόντων ἐνδὸν τοῦ Ναοῦ σου· ἐν αὐτῇ γὰρ νυνὶ παρεστώτες, ἀπὸ ψυχῆς προσφέρομεν σοι τοὺς ὕμνους, Ὁσιομάρτυς Παρασκευῆ αἰδοίμε.

Τῇ Κς'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἀγίας Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στιχ. Θεῶ παρασκευάσας ἄγνυν εἰς δρόμον.

Σαυτὴν ἀγῶσι, σεμνῇ, εἰς κατοικίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀγ. Ἱερομάρτυρος Ἑρμίλου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτυρησάντων Ἑρμίπου καὶ Ἑρμοκράτους. Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ὁραιοζήλης. Ὁ Ὁσῖος Ἰγνάτιος ὁ Στειρωνίτης ἐν εἰρήνῃ

τελειοῦται. Ὁ Ἅγιος μάρτυς Ἀσπίων ζῆφει τελειοῦται. Ἡ Ἁγία μάρτυς Ἱερουσαλήμ ζῆφει τελειοῦται. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ πέραν ἐν σκάλαις. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πέραν ἐν Χάλδαϊς. Ἡ σύναξις τῆς Θεοτόκου πέραν ἐν Παγαδίῳ. Τοῦ Ὁσίου Γερωντίου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἐν Χίῳ. Ταῖς αὐτῶν Ἀγίων πρεσβεΐαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς ἀμήν.

Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ὁδὴ ζ'. ὁ Εἰρμός. δις.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ » πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐφαλλον, ὑπερύ- » μνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἢ οὐρανῶσασα τῇ θεῷ τόκῳ σου, διὸ καλεῖ Οὐρανός, κατὰ τὸν θεόπνευστον, Δαβὶδ τὸν λέγοντα· ὅτι Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν, ὁ αἰεὶ εὐλογημένος.

Ἐκ σοῦ Ἀχραντε, ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Κύριος, Ἀνατολὴν δὲ οὐκοῦν καλεῖ σε, ἐν πνεύματι καὶ Δύσιν πάλιν αὐτός, ὁ θεόπνευστος, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε, τὴν αἰεὶ εὐλογημένην.

Τὰ ὁρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουσι, πόλιν τὴν ἐμφυχον, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Ἀγνή· διὸ περ καὶ Ἥλιος, καὶ πόλις εἰ τοῦ Θεοῦ, ὑπερύμνητε, ὡς ὁ Δαβὶδ προεῖρηκε, ὁ προπάτωρ σου Παρθένε.

Τόπον λέγει σε, ὁ Ἰακώβ καὶ Κλίμακα, καὶ πλίνθον ἕτερος, οἱ δὲ τοῦ σοῦ φοιτηταί, τοῦ κλήρου Πανάχραντε, λιμένα εὐδίων, καὶ ὑπέρμαχον, καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ ἀντίληψιν καὶ σκέπην.

Τῆς Ἀγίας. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμαιοί.

ὑπὸ Κυρίου σὺ φρουρουμένη, πρὸ βήματος ἀσεβῶν, Μάρτυς, τὰς μηχανὰς ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέψαλλες· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς μου βοῶσα καὶ Κύριον.

Φλέξαν μηδόλως, τοὺς παρανόμους καίει μᾶλλον τὸ πῦρ, Κόρη, ὁ Χριστὸς φυλάττει σε ἀβλαβῇ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος ἀδαεῖς Νεανίας χειρὶ κραταίᾳ.

Ἦπειρον πᾶσαν σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτηνᾶμενοι, ὄντως τὰ δαιμόνια ξόανα καὶ θεοί, ἀπολέσθωσαν ἐκράυγας, Χριστὸς ὁ Κύριος, πλαστοουργός ἐστι πάντων ἐκήρυκτες.

Θεοτοκίον.

Τῇ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαίρει διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Ὁδὴ, ἡ. ὁ Εἰρμός. δις.

» Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώζετο, » τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν,

» ἐγείρει φάλλειν σοι τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε
» εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ἐν γυναιξιν εὐλογημένην, Λουκᾶς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι, πόκον δὲ
θεόδωρον, Θεοτόκε πάναγνε, ὁ Γεδεὼν προεῖδεν σε, καὶ ὁ Δαβὶδ, οἱ
κλεινοὶ, προφῆται τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, ἐν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Αἰθὺς Μαριὰμ ὁ θεηγόρος, Λουκᾶς ὁ αὐτὸς καὶ μακαρίαν σε ἔφη,
ὁ δ' Ἀρχάγγελος, τὸ χαῖρέ σοι προεῖρηκε, ὅς ἐκ Θεοῦ παρέστη σοι,
ἀπ' οὐρανοῦ καταπτὰς, ὁ θεῖος Γαβριὴλ Θεοτόκε, ὁ τῶν Μυστηρίων
διάκονος τῶν θείων.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον, Προφῆται οἱ θεηγόροι προκατή-
γειλαν, οὗτοι γὰρ ἐν πνεύματι, σὲ προσωράκασιν, Θεοῦ καὶ προειρήκασιν,
τοῖς πᾶσιν Ἀχραντε, τὰ σοὶ παρὰ Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὸν ἐν ὑστέροις,
καιροῖς ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Ἀπειρα ὑπάρχει σοι Παρθένε, καὶ πλήρη τὰ μεγαλεῖα καὶ ἐξαί-
σια, σοὺ καὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοι σου οἱ γνήσιοί σου
Δέσποινα, πολλὰ σοὶ ἐπλεξαν, ἐγκώμια καὶ ὕμνους, καὶ λόγους, καὶ
πρὸς τὸν Υἱόν σου, τὸν μόνον Θεὸν Λόγον.

Τῆς Ἀγίας. Χεῖρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐκ ὄντως θεοῦς, ἀλλὰ ψευδῆ δαιμόνων φάσματα, Μάρτυς ἀπέδει-
ξας καὶ κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος κατελέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ
τῷ Χριστῇ ἀπαύστως μέλπουσα· εὐλογεῖται πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν
Κύριον.

Ναοῦ δυνηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτῇσει σεμνή, Ἀπόλλων πέπτωκε,
καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐνεργεία τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ δι' οὗ φρα-
χθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ἀνεβόας πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε
τὸν Κύριον.

Κάλλους καὶ τοῦ πόθου σου Χριστέ, Παρασκευὴ ἡ Ἀργία, τρω-
θεῖσα ἔφερε πυρὸς τὴν ἐκκαυσιν κράζουσα· εἰς δσμήν τοῦ θείου μύρου
σου, νοῦν συναθλοῦσα καρτερῶς, δραμιοῦμαι ἀληκτα, σοῦ ὀπίσω, εὐλο-
γοῦσα τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνῃ ἐν πάσαις γενεαῖς Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ ἐδείχθης
Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα
τῇ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες σὲ εὐλογοῦμεν, Μαρία
Θεόνυμφε.

ὦδὴ, θ'. ὁ Εἰρμός· δις.

» Ἀπας γηγενής, σικιρτάω τῇ πνεύματι, λαμπαδοχοούμενος, πανη-
» γυριζέτω δέ, ἀθλων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς

» Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε Θεοτόκε Ἀγνή· ἀει-
» πάρθενε.

Ἀπας γηγενής, θαυμάζει γηθόμενος τὰ μεγαλεῖα σου, Μήτηρ
Ἀειπάρθενε, καὶ τῶν θαυμάτων σου τὸ ἀπέραντον, τὴν δὲ σεπτὴν
εἰκόνα σου, καὶ χαριτόβρυτον, μεγαλύνει, τῶν Ἀγγέλων τάγματα, καὶ
βροτῶν φιλεόρτων συστήματα.

Ἀγεί ἐορτήν, Παρθένε ἡ ποίμνη σου, ἡ ἐν τοῖς πέρασιν, ἐπὶ τῇ
συνάξει σου, καὶ μνείαν ἄγουσα τῶν θαυμάτων σου, τοῖς πᾶσι διαγ-
γέλλει σου, τὰς θείας χάριτας, καὶ προνοίας ἦν περὶ τὸν κληρὸν σου,
Θεοτόκε, παρέχεις ἐκάστοτε.

Χαίρει καὶ σικιρτᾷ, νῦν ἡ κληρουχία σου, ὥς γὰρ ἐπλούτισε, Μήτηρ
Ἀειπάρθενε, σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτορα, ἦν περιέπεις ἄνωθεν, τοὺς
δ' ἐν αὐτῇ σκολιούς, μὴ παρόψη, τοὺς ἐχθρούς σου Δέσποινα, ἀλλ'
ἀπόδος αὐτοῖς τὰ ἐπιχειρά.

Δέχου προσηνῶς, τοῦτό μου τὸ πρόσφορον Θεοχαρίτωσε, τοὺς ἀνευ-
φημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ μεγαλεῖα σου, τῆς θείας δόξης
Ἀχραντε, μετόχους ποίησον, χορηγοῦσα, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν, ταῖς
λειτουργίαις σου πρὸς Κύριον πάντοτε.

Τῆς Ἀγίας. Αἰθὺς ἀχειρότμητος ὄρους.

Πρωτῆς βιωτῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς τὴν μέλλουσαν ἡλλάξω,
κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν, τοῦ σοῦ Νυμφίου ἐπειγομένη τρανῶς· ὅθεν
στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

Ἀκούσασα φωνῆς βεβαιούσης Παρασκευὴ σοῦ τὰς αἰτήσεις, θείας
οὐρανόθεν καὶ τὸν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σεμνὴ διήνυσας· καὶ πρὸς
αὐτὸν ἀνέδραμες, κάραν τιμηθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι Παρασκευὴ Χριστὸν ἐξαίτει, πᾶσι
τοῖς τῇ θείῃ Ναφ σου, προσερχομένοις ἐν θερμότητι πίστει, καὶ τῶν
πταισμάτων ἄφεςιν, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡπθης Χερουβὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἄχραντε παρ-
θένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελοῦ τέξασα, τὸν τῷ Πατρὶ συνά-
ναρχον, Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Ἐξαποστειλάρια. Γυναῖκες ἀκούσθητι.

Πρωθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῇ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων
ἔλυσας θρόσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειλη-
φας, βραβεῖα νίκης πάνσας, Παρασκευὴ πανθαύμαστε, ὑπὲρ ὧν
δυσωποῦσα τῶν σὲ τιμῶντων ἐκ πόθου.

Ὅμοιον.

Μαρτύρων τὸ ἀγλάισμα, Παρθένων σεμνοπρέπεια, νύμφη Χριστοῦ

σεμνοτάτη, Παρασκευή ἀθληφόρε, σοφὴ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς προσβείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν τὰς ἰάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπτᾶσα.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον χρυσὸν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκιον.

Εἰς τοὺς αἰῶνες. Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, χοροβατοῦσα σεμνή, ἅμα Παρθένος Μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐκείναις, ἐκείθεν ἐκομίσω χάριν σοφίᾳ, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσσρά, ἐκ τῶν πίστει προσκύντων σοι.

Ῥῆξασα κράτος τυράννων, ἀθωοτάτων σεμνή, καὶ πρὸς Θεὸν τὰς βράσεις, ἀναθίσεια παρθένε, οὐδόλως ἐπτοήθης, οὔτε κρουσμόν, μολυβδίνων σφυρῶν, οὔτε πῦρ, οὔτε ξέσμοις τῶν σαρκῶν σου, οὔτε βρασμόν τῶν λεβήτων, οὔτε ξίφους σφαγῇν.

Ἀσκήσειν πρῶτῃν τὸ σῶμα, τέξασα ἔνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶσιν ἀνδείχθης, Μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλκευτον φάσανον, ὥσπερ χρυσὸς ἐν χωνεῖα δοκιμασθεὶς, ταῖς οἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόσυνον, ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἢ πάνσεπτος πανήγυρις τῆς ἀθληφόρου λαμπρόνουςα τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, τοῖς θαύμασιν ὡς ἄνθεσι, τοὺς πιστοὺς εὐφροδίζουσα. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῶν πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῇ μνήμῃ τῆς μάρτυρος Παρασκευῆς, καὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων τούτων καταστέψωμεν, οὕτω βοῶντες. Χαίροις Παρασκευὴ καλλιπάρθενε κόρη. Χαῖρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ. Χαίροις ἡ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἀπόλυτα στόματα, ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, ἐναντίον Ἀντωνίου τοῦ δυσεβοῦς ἐλέγξασα καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος, ἡ Γ'. Ὠδὴ καὶ ἡ 5'. τῆς Ἀγίας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκειμενον. Ἦχος βαρύς.

Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;

Σί γ'. Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω.

Πρὸς Τιμόθεον Α'. Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τέκνον Τιμόθεε, οἱ καλῶς διακονήσαντες, βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιῶνται, καὶ πολλὴν παρησίαν ἐν πίστει τῇ

ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ταῦτά σοι γράφω, ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σὲ τάχιον· ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας. Καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὥφθη Ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ. Τὸ δὲ Πνεῦμα ρητῶς λέγει, ὅτι ἐν ὑστέροις καιροῖς ἀποστήσονται τινες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις, καὶ διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, κωλυόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, ἃ ὁ Θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς καὶ ἐπεγνωκόσι τὴν ἀλήθειαν. Ὅτι πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον, μετὰ εὐχαριστίας λαμβανόμενον· ἀγιάζεται γὰρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (γ' 16--22).

Ἐπεὶ ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀγθήσεσθε· ἐνεκεν ἑμοῦ· εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσητε· οὐ γὰρ ὑμεῖς εἰστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Ἔστε δίκαιος.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Τῆς Ὁσιομάρτυρος θαυμαστὴν καὶ σεπτὴν εἰκόνα, προσκυνήσωμεν ἀδελφοί, θαύματα τελούσαν καὶ βρύουσαν ἰάσεις, καὶ ταύτην μετὰ πόθου κατασπασώμεθα.

Ἐχόντες εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ὡ παρθενομάρτυς, ὡς προπύργιον ὀχυρόν, προσφεύγωμεν ταύτῃ, καὶ ἐν κινδύνοις, καὶ ἐπηρείαις τούτων ἀπολυτρούμεθα.

Πάρεσο προστάτις, μάρτυς Χριστοῦ, πρὸς πάντας τοὺς τιμῶντας τὴν σεπτὴν σου τὴν εὐρετήν, καὶ ἐκ βλάβης πάσης, πάντας ἡμᾶς ρύσαι, Παρασκευὴ δσία, καὶ τοὺς φιλοῦντάς σε.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Μετὰ τὴν ἐνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐκ τῆς Παρθένου γέννησιν, ὡς 150 χρόνους, ἦτο τις βασιλεὺς εἰς τὴν μεγαλοπόλιν παλαιὰν Ρώμην, Ἀντωνίνος λεγόμενος, τὸ ἐπικλὴν εὐσεβῆς. Παλαιὰν δὲ Ρώμην ὀνομάζουσι τὴν πόλιν τῶν Λατίνων, διότι καὶ ἄλλη Ρώμη Νέα εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης, τὴν ὁποίαν καλοῦμεν Κων/πολιν. Ἦτο δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀρχὴν Ἑλλήν κατὰ τὴν θρησκείαν, καὶ ἐπροσκύνηε τοῖς εἰδώλοις τοῖς ἀφύχοις ὡς θεοῖς. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐμαρτύρησεν αὐτῇ ἡ Ἁγία. Πλὴν ἀκούσατε ἀνέκαθεν τὴν ὑπόθεσιν πῶς ἦτο ἡ γέννησις καὶ ἡ ἀνατροφὴ αὐτῆς. Πρὸ τῆς βασιλείας τούτου τοῦ Ἀντωνίνου, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Ἀνδριανοῦ, ἦτο τις Χριστιανὸς εὐσεβῆς καὶ ὀρθόδοξος, καὶ πλούσιος κατὰ πολλὰ, Ἀγάθων λεγόμενος, ἔχων γυναῖκα καὶ αὐτὴν χριστιανήν, Πολιτείαν καλουμένην εὐρίσκετο δὲ εἰς μίαν χώραν, οὖσαν τῆς μεγαλουπόλεως Ρώμης· πλὴν ἐν ὅλαις ταῖς καλοῦνται καὶ ἐλεημοσύναις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Ἀγάθων ἐκεῖνος, καὶ παιδίον δὲν εἶχεν οὔτε ἄρρεν, οὔτε θήλυ, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο αἰετοῦς λυπημένος· καὶ ἡξεύρουσιν ὅσοι ἔχουσιν τὸ τοιοῦτον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐπαρακαλοῦσαν καὶ οἱ δύο τῶν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς δώσῃ τέκνον, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ πολλοῦ πλοῦτου, τὸν ὅποιον εἶχον, ἀλλὰ μάλλον διὰ διαδοχὴν τοῦ γένους αὐτῶν. Ἀλλ' ὁμοῦ ὁ Θεὸς ὅστις ποιεῖ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσακούει, ὡς λέγει καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ, αὐτὸς ἐπήκουσε καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας συλλαβοῦσα ἡ Πολιτεία, ἐγέννησε τὴν Ἀγίαν ταύτην ἐν τῇ ἑκτηῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν ἐβάρπτισαν αὐτήν, ἔθεσαν τὸ

ὄνομά της Παρασκευήν. Ἐκ πρώτης λοιπὸν ἡλικίας ἔδειχνε παρευθὺς ὅποια τις θέλει γένει καὶ εἰς τὰ ὕστερα, διότι δὲν ἐπαίξεν ἀτάκτως, ὡς ἂν τὴν σήμερον ἡμέραν τὰ μωρὰ κοράσια οὐδὲ εἰς ἀπρεπὴ παιγνίδια ἡσυχαιετο, οὐδὲ ἀκούετο ἀργολογία, ἢ μωρολογία ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, ἀλλὰ ἐπαιδεύετο ὅπῃ τῆς μητρὸς αὐτῆς Πολιτείας, εἰς πᾶν ἔργον θεάρεστον. Καθὼς πρέπει νὰ παιδεύωσιν αἱ μητέρας τὰς θυγατέρας· εἰς τὴν ἄλλην λοιπὸν ἀνατροφὴν καὶ παίδευσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ Ἀγία ἔμαθε καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα, διὰ τοῦτο δὲν ἔλειπεν αἰετοῦ ἀπὸ τὴν Ἑκκλησίαν, οὐδὲ τὴν εἶδε ποτὲ ἄνθρωπος, νὰ μὴ κρατῇ βιβλίον εἰς τὰς χεῖράς της, παρεκτός μόνον ὅταν ἔτρωγε ψωμί, ἢ ἔκαμνεν ἀναγκαίαν χρείαν τοῦ σώματος. Ἠγάπα δὲ κατὰ πολλὰ τὴν παρθενίαν, κατὰ μίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι εἶνε δρόμος τοῦ ἔρωτος ἐφύλαττεν ἀπὸ θεωρίαν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ἀπὸ αἰσχρολογίας, καὶ τὴν ἀκοὴν νὰ μὴ ἀκούῃ ἀπρεπὴ λόγια.

Ὅταν δὲ ἐγένετο ἡ Ἀγία εἰκοσιν χρόνων, ἀπέθανον οἱ γονεῖς αὐτῆς, καὶ ἀπέμεινεν ὁ πολὺς βίος ἐκεῖνος εἰς τὰς χεῖράς της καὶ παρευθὺς ἔδειξε τὴν ἀγαθὴν της προαίρεσιν, διότι δὲν ἐχρειάσθη τὸν βίον εἰς κακὰ θελήματα τοῦ κορμίου, οὐδὲ εἰς ἀναπαύσεις τοῦ σώματος οὐδὲ εἰς φαγοπότια καὶ στολίδια, ἀλλὰ ἀκούουσα τὸν Χριστὸν πῶς ὀρίζει εἰς τὸ ἱε. Κεφ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἀγίου Εὐαγγελίου, Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια, μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἐμοίρασεν αὐτὸν ὅλον τοῖς δεομένοις καὶ πτωχοῖς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς ἕνα Παρθενῶνα ὅπου ἦσαν καὶ ἄλλαι παρθένοι τὴν σωτηροσύνην ἐξασκῶσαι καὶ ἐκεῖ ἔκαμε καιρὸν ἱκανόν, ἐν πάσῃ ὑπαταγῇ καὶ ταπεινώσει. Δουλεύουσα τῷ Θεῷ καὶ τῇ Προσεστάτῃ τῆς ἀδελφότητος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡγάπα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο λαβοῦσα τὴν εὐχὴν τῆς Προσεστάτης καὶ τῶν ἄλλων παρθένων, ὡς ἀγαθὴν συνοδοιπόρον, ἐξῆλθε τοῦ Παρθενῶνος κηρύττουσα κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅθεν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων, ἀκούοντες τοὺς λόγους αὐτῆς ὑπέστρεψον εἰς θεογνωσίαν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι εὐρεθέντες εἰς μίαν πόλιν ὅπου ἐκήρυττεν ἡ Ἀγία, ὡς φθονερὸν γένος ὅπως εἶνε αἰετοῦ καὶ ἐχθρότατον τῶν χριστιανῶν, βλέποντες τοὺς Χριστιανούς πληθυνομένους, καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἀτιμαζομένην καὶ ὑβριζομένην, προσελθόντες τῷ βασιλεῖ Ἀντωνίνῳ διέβραλον τὴν Ἀγίαν, λέγοντες Βασιλεῦ πολυχρονεμένε, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πείθονται τῷ προστάγματι τῆς βασιλείας σου, γυνὴ δὲ τις ὀνόματι Παρασκευή, κηρύττει τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ὅποιον ἐσταύρωσαν οἱ πατέρες ἡμῶν ὡς πλάνον καὶ ἀντίθεον, καὶ λέγει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Θεὸς μόνος ἀληθινός, οἱ δὲ ὑπὸ τῆς Βασιλείας σου προσκυνούμενοι θεοὶ εἶνε ἔλλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα.

Ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ἀντωνίνος ὅλος ἐπλήσθη θυμοῦ καὶ παρευθὺς ἀποστείλας στρατιώτας ἔφερε τὴν Ἀγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ ὡς εἶδε τὴν ὡραιότητα αὐτῆς ὅλος ἐξεπλάγη, καὶ ἤρξατο μὲ κολακείας

λέγων πρὸς, αὐτήν, ὦ Παρασκευή, ἐγὼ μὲν τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ τὴν νεότητά σου λυποῦμαι καὶ τὴν εὐμορφίαν σου θαυμάζω καὶ τὴν γνώσιν σου ἐπαινῶ, καὶ διὰ τοῦτο συμβουλεύω σε νὰ θυσιάσῃς τοῖς θεοῖς οἱ ὅποιοι σοῦ ἔδωκαν τὴν εὐμορφίαν ταύτην. Διότι εἰ μὲν ποιήσῃς καθὼς σοῦ λέγω, θέλω σοὶ δώσῃ πολλὰς δωρεάς· εἰ δὲ θέλεις νὰ στήσῃς τὸ θέλημά σου, καὶ νὰ φανῇς ἐναντία τῶν ἡμετέρων προσταγμάτων, ἤξευρε, ὅτι θέλω σὲ τιμωρήσῃ με βράσανα τὰ ὅποια καὶ μόνον ἐξ ἀκοῆς καὶ θεωρίας καταπλήττουσι τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ τὰ πάθῃ. Καὶ ὁ βασιλεὺς τοιαῦτα καὶ ἄλλα περισσότερα ἔλεγε, καλοπιάνων τὴν Ἀγίαν· ἀλλὰ αὐτὴ σημειωσαμένη ἑαυτὴν τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Μὴ νομίσης, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι με τοιαῦτα κολακείας ἢ με τοὺς τοιοῦτους φοβερισμούς, θέλω ἀρνηθῆναι ἐγὼ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν διότι δὲν εἶνε καμμία βράσανος, οὔτε τιμωρία, οὔτε παιδεύσις, ἥτις νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην του. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ὥρισε τοὺς στρατιώτας μετὰ μεγάλου θουμοῦ νὰ καύσωσι περισσῶς μίαν περικεφαλαίαν σιδηρᾶν, ἕως οὗ κοκινίσῃ καὶ τότε νὰ τὴν βάλλωσι εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀγίας· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὅστις ἐφύλαξέ ποτε τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ καὶ δὲν ἐχωνεύθησαν ὑπὸ τοῦ πυρός, αὐτὸς καὶ τότε ἐθαυματουργήσῃ εἰς τὴν Ἀγίαν· διότι ἡθελες εἰπεῖ ὅτι ψυχρὰν δρόσον ἔχουσα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς, τοιοῦτοτρόπως τὸ ἐλογίσθη ἡ Ἀγία. Πολλοὶ τῶν περιεστώτων Ἑλλήνων, ἰδόντες τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ὥρισε νὰ τοὺς θανατώσῃ με διαφόρους θανάτους· ἄλλους μὲν νὰ ἀποκεφαλίσουν, ἄλλους δὲ νὰ κατακάψουν, ἄλλους νὰ πνίξουν καὶ ἄλλους νὰ ἐκδάρουν. Καὶ τοῦτους μὲν τοιοῦτοτρόπως τοὺς ἐτιμώρησε, τὴν δὲ Ἀγίαν ὥρισε νὰ τὴν βάλλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως νὰ συλλογισθῇ με τίνα τρόπον νὰ τὴν θανατώσῃ. Βλῆθεῖσα δὲ ἡ Ἀγία εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐδέετο τοῦ Κυρίου λέγουσα φύλαξόν με Κύριε, εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν σου, λύτρωσέ με ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἐφάνη αὐτῇ ἄγγελος Κυρίου ἔχων εἰς τὰς χεῖρας σταυρόν φωτεινόν, καὶ κάλαμον, καὶ σπόγγον, καὶ στέφανον, καὶ λέγει αὐτῇ. Χαίροις, Παρασκευή, ἀθληφόρε τοῦ κυρίου. Μὴ φοβῶ τὰς βασάνους τῶν τυράννων, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ὁποῖος κατεδέξατο διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων σταυρωθῆναι καὶ φορέσας τὸν ἀκάνθινον στέφανον αὐτὸς θέλει εἶσθαι βοηθός σου, νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ πάντων πειρασμῶν ἐπερχομένων σοι. Καὶ ὁ μὲν ἄγγελος ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὴν Ἀγίαν, καὶ λύσας αὐτὴν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς· ἡ δὲ Ἀγία ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου διετέλεσε προσευχομένη ἕως οὗ ἡμέρα ἐγένετο.

Τὸ δὲ ταχὺ ὥρισεν ὁ βασιλεὺς νὰ φέρουν τὴν Ἀγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· ἀπελθόντες δὲ οἱ στρατιῶται νὰ φέρωσι τὴν Ἀγίαν ὡς εἶδον αὐτὴν λευκὴν τῶν δεσμῶν ἐξεπλάγησαν· ὅτε δὲ παρέστησαν αὐτὴν ἐν τῇ Κριτηρίῳ, ἀτενίσας ὁ βασιλεὺς, καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἶπεν. Ἀρά γε, ὦ Παρασκευή, ἐσωφρονίσθης ἀπὸ τὴν χθεσινὴν παιδεύσιν, ἢ ἀκόμη στέκεσαι εἰς τὴν προτέραν σου μωρίαν; ἡ Ἀγία ἀπεκρίνατο· Τί νομίζεις

ἀσεβέστατε βασιλεῦ, με τοιαύτας τιμωρίας νὰ παρασλεύσῃς τὸν στερεὸν πύργον τῆς ψυχῆς μου; εὐκολώτερον εἶνε νὰ μαλᾶξῃ σίδηρον, παρὰ νὰ μεταστρέψῃς τὸν ἀγαθόν μου λογισμόν· εἰ δὲ καὶ θέλεις δοκιμάσέ με νὰ ἰδῇς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, ὅπως ἡλλοιώθη ἐκ τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ, καὶ παρευθὺς προστάττει τοὺς στρατιώτας νὰ κρεμάσωσι τὴν Ἀγίαν ἐκ τῶν τριῶν τῆς κεφαλῆς, εἰς ἓνα ὄρθιον ξύλον, ἔπειτα νὰ πάρωσι λαμπάδας, ἀναμμένας, καὶ με ἐκεῖνας νὰ καίωσι τὰς μασχάλας τῆς, καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος. Καὶ ὁμοῦς ἡ Ἀγία πάσχουσα τοιαύτην βράσανον, με πᾶσαν ἀνδρείαν ὑπέμεινε· καὶ τὸν μὲν βασιλεῖα ὕβριζε, τοὺς δὲ ψευδώνυμους θεοὺς αὐτοῦ ἐμυκτήριζεν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι εἰς οὐδὲν λογίζεται ἡ Ἀγία ταύτην τὴν βράσανον, ὥρισε πάλιν νὰ βάλλωσι εἰς ἓνα χάλκωμα μέγα, ἔλαιον καὶ πίσσαν, καὶ νὰ βράσωσιν δυνατὰ ἔπειτα νὰ τὴν ρύψωσιν μέσα· τοῦτου δὲ γενομένου, ἴστατο ἡ Ἀγία ἐν μέσῳ τοῦ χάλκωματος δροσίζομένη καὶ χαίρουσα ὥσπερ νὰ ἤθελεν εἶσθαι εἰς ἑυμορφον περιβόλιον. Βλέπων δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, καὶ θαυμάζων εἰς τὴν πολλὴν θαυματουργίαν ἐκείνην, προσεγγίσας τῷ χάλκωματι εἶπε πρὸς τὴν Ἀγίαν· ῥάντισόν με ἀπὸ τοῦ ἔλαιου αὐτοῦ ὦ Παρασκευή, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ χάλκωμα νὰ ἰδῶ, ἄρα γε ἀληθῶς καίει ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔλαιον, ἡ θανάσιος εἶνε τοῦτο τὸ ὅποιον βλέπω εἰς ἐσένα, καὶ δὲν κατακαίεται; Τότε ἡ Ἀγία γεμίσασα τὰς δύο τῆς χεῖρας ἐκ τοῦ ἔλαιου ἐκείνου καὶ τῆς πίσης, ἐρρίψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως καὶ παρευθὺς ἐτυφλώθησαν αἱ κόρες τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὁ βασιλεὺς λέγων. Λυπήσου με δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ δός μου τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον κηρύττεις. Ἐξελθοῦσα λοιπὸν ἡ Ἀγία ἐκ τοῦ χάλκωματος, ἵατρευσεν τὸν βασιλεῖα καὶ σωματικῶς, καὶ ψυχικῶς, βαπτίσασα αὐτόν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ Ἰοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς Θεότητος. Καὶ ὁ μὲν Ἀντωνῖνος με τοιοῦτον τρόπον πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἀπεβλήτο τὴν μισερὰν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, ἡ δὲ Ἀγία ἐξελθοῦσα τῆς Ρώμης, ἀπῆλθεν εἰς ἐτέρας πόλεις καὶ χώρας, κηρύττουσα τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰσελθοῦσα εἰς ἐτέραν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἄλλος βασιλεὺς, Ἀσκληπιῶς λεγόμενος, ἐκήρυττε καὶ ἐκεῖ παρρησίᾳ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, παρέστησεν αὐτὴν τῷ Κριτηρίῳ αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῇ πόθεν εἶσαι, ὦ γύναι, καὶ τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ νέος τὸν ὅποιον κηρύττεις; ἡ δὲ Ἀγία ἐπικαλεσαμένη τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ σφραγίσασα ἑαυτὴν τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἀπεκρίθη τὸ μὲν πόθεν εἶμαι, ὁ βασιλεῦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃς, μηδὲ ὀφείμιον, ὁ Θεὸς τὸν ὅποιον κηρύττω, δὲν εἶναι νέος, ὡς λέγεις, ἀλλὰ εἶναι Θεὸς ἀναρχος καὶ προαιώνιος, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἤλθεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσαρκιώθη καὶ ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἀνελήφθη καὶ πάλιν μέλλει ἔρχεσθαι, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον ἅπαντα, καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· αὐτὸν κηρύττω, αὐτὸν ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθινόν, οἱ ἰδικοί σου Θεοὶ οἱ ψευδώνυμοι, οἵτινες τὸν οὐρανὸν καὶ

τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπολέσθησαν καθὼς λέγει καὶ ὁ προφήτης Περεμίας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ἀσκληπιὸς καὶ ταραχθεὶς ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς Ἀγίας, ἐπεμψεν αὐτὴν πρὸς τινὰ δράκοντα ἐμφυλευόντα ἔξω τῆς πόλεως ἐκείνης, εἰς τὸν ὁποῖον ἔρριπτον τοὺς καταδίκους· ὁ δὲ δράκων, τὸν ὁποῖον ἀκούομεν εἰς τὴν Γραφὴν εἶναι μὲν ὄφις εἰς τὴν ἀρχήν, τρεφόμενος δὲ καὶ παλαιούμενος γίνεται μέγας καὶ φοβερός καὶ ὀνομάζεται δράκων. Ὅταν δὲ ἡ Ἀγία ἐπλησίασεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπου ἔκατοικε τὸ θηρίον, ὡς εἶδε αὐτὴν ὁ δράκων, μεγάλως ἐβρυχήθη, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ εὗργαλε καπνὸν φοβερόν πολύν, ὡς νὰ ἤθελε τὴν καταπίῃ. Ἡ δὲ Ἀγία σταθεῖσα πλησίον τοῦ δράκοντος, εἶπε θηρίον πονηρότατον ἔφθασεν εἰς ἐπὶ σὲ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἤγγισεν ὁ ἀφανισμὸς σου, διότι πολλοὺς ἀναιτίως κατέφαγες. Ταῦτα εἰπούσα καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ποιήσασα εἰς αὐτήν, ἐνεφύσησε τῷ δράκοντι καὶ παρενθύς (ὡ τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ ὡς μεγάλη ἡ χάρις τῶν ἁγίων σου!) ὁ φοβερός δράκων ἐκείνος μεγάλως συρίζας καὶ αὐτὸν περιστρέψας διερράγη εἰς δύο. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ἰδὼν ὁ Βασιλεὺς Ἀσκληπιὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγίας εἰς τὸ ὄνομα τῆς ὕψους Τριάδος. Καὶ οὗτοι μὲν μετὰ τοιοῦτον τρόπον πιστεύσαντες καὶ Βαπτισθέντες, ἔχαιρον δοξάζοντες τὸν Χριστόν, ἡ δὲ Ἀγία ἐξελθούσα ἐκείνης τῆς πόλεως ἀπῆλθε πάλιν εἰς ἐτέρας πόλεις καὶ χώρας κηρύττουσα τὸν Χριστόν. Εἰσελθούσα δὲ εἰς ἄλλην πόλιν, ἐν ἣ ἔβασίλευε ἄλλος βασιλεὺς Ταράσιος καλούμενος ἐκήρυττε καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Μαθὼν δὲ βασιλεὺς τὰ περὶ αὐτῆς, παρέστησεν αὐτῇ τῷ Κριτηρίῳ αὐτοῦ καὶ εἶπε. Ποῖος πονηρὸς δαίμων σὲ ἔφερεν ὧδε γύναι, νὰ ὑβρίζῃς μὲν τοὺς μεγάλους καὶ αἰωνίους Θεοὺς νὰ κηρύττῃς δὲ ἀγνωστόν τινα Θεόν, χθесινὸν καὶ προχθесινόν, γεννηθέντα πρὸ χρόνων ἑκατὸν πεντήκοντα ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Αὐγουστοῦ, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς κακοῦργον καὶ πλάνον καὶ ἀντίθεον; Ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίθη. Οὐχὶ πονηρὸς δαίμων με ἔστειλεν ὧδε ὡ βασιλεῦ, νὰ κηρύττω τὴν ἀλήθειαν ἀλλ' ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθὴς Θεός, ὁ ὁποῖος εἶπε τοῖς θεοῖς καὶ ἱεροῖς αὐτοῦ μαθηταῖς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη ἐκείνος με ἔστειλε νὰ τὸν κηρύττω, ἀναρχὸν μὲν κατὰ τὴν θεότητα, χρονικὸν δὲ κατὰ τὴν σάρκα τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ καὶ παθητόν, ἀβρατὸν καὶ ὀρατόν, ἄκτιστον καὶ κτιστόν. Τὸ μὲν διὰ τὴν φύσιν τῆς θεότητος, τὸ δὲ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τοῦτον ἐγὼ κηρύττω, ὡς Θεὸν προαιώνιον, τοῦτον μόνον ὁμολογῶ εἶναι Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἀνθρώπον τέλειον, τὰ δὲ εἰδωλὰ τὰ κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, ἅπερ προσκυνεῖτε ἔσεσι οἱ ἄφρονες Ἕλληνες, ἐγὼ μυκτηρίζω καὶ καταπατῶ, ὡς οὐδὲν ἄλλο ὄντα ἢ μόνον ἐῦλα ἄψυχα, καὶ λίθοι ἀναίσθητοι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, μεγάλως ἐθυμώθη καὶ παρενθύς ὤρισε τοὺς στρατιώτας νὰ βάλωσιν εἰς ἓνα χάλκιωμα μέγα, ἔλαιον καὶ πίσσαν καὶ μύλον, καὶ νὰ τὰ βράσωσιν περισσῶς, ἔπειτα νὰ ρίψουν μέσα τὴν Ἀγίαν. Τί γοῦν ἐθαυματούργησεν ὁ Θεός, δι' ὃν ἔπασχε ταῦτα ἡ Ἀγία; Καθὼς ἔστειλέ ποτε τὸν αὐτοῦ ἄγγελον καὶ ἐδρόσισε τὴν Βαβυλωνίαν κάμινον, οὕτως ἀπέστειλε καὶ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἄγγελον φωτεινόν, ὁ ὁποῖος κατελθὼν,

τὴν μὲν φλόγα κατέσβεσε, τὰ δὲ ἐκκαίόμενα ἐκεῖνα τρία εἶδη ἐποίησε ψυχρότερα ὕδατος. Τοῦτο τὸ θαῦμα πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεψεν εἰς θεογνωσίαν· ἀλλ' ὁ ἀσυνεῖδτος βασιλεὺς Ταράσιος, ἔχων πεπωρωμένην καρδίαν πάλιν εἶπε τοῖς στρατιώταις· πιάσατε τὴν μαρὰν ταύτην καὶ ὑβρίστειαν τὸν θεόν, καὶ τανύσατέ τὴν κατὰ γῆς εἰς τέσσαρα, ἔπειτα ἐπάρετε νεῦρα ὡμὰ βοείων, καὶ δέρνετέ τὴν ἀσυμπάθητα ἕως οὗ νὰ θυσιάσῃ τοῖς μεγάλοις θεοῖς, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐν ταῖς βασάνοις.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ βασιλεὺς νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, καὶ παρενθύς ἐγένετο τὸ πρόσταγμα. Τί γοῦν ἡ Ἀγία; Ἐκεῖ ἔδειξε τὴν ὑπομονὴν τῆς, ἐκεῖ ἔδειξε τὴν καρτερίαν τῆς, διότι ἤθελες εἰπῇ ὅτι ἄλλος ἐπαυδέυετο· τοιοῦτοτρόπως ἐφαίνετο ἡ Ἀγία ὅλη χαίρουσα, ὅλη εὐφραίνουμένη δύο καὶ τρεῖς φορές ἡλλάχθησαν οἱ στρατιῶται καὶ ὁμοῦς ἡ Ἀγία ἡ αὐτὴ ἦτον ἡθελες εἰπεῖ ὅτι εἰς εὐμορφον περιβόλιον εὗρίσκειτο, τοσοῦτον ἔλαμπε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Ὡς δὲ εἶδε τὴν τοσαύτην ὑπομονὴν τῆς Ἀγίας ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐντραπείς ἀπὸ τοῦς περιστάσας ὅτι δὲν ἡδυνήθη νὰ νικήσῃ μίαν γυναῖκα ὥσάν ἐκείνην, ὤρισε νὰ τὴν βάλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν καρφώσωσι τανιστὰ εἰς τὴν γῆν ἐκ τεσσάρων, ἔπειτα νὰ βάλωσι μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὴν στήθεα τῆς, καὶ οὕτω νὰ κοίτηται τιμωρομένη ἕως οὗ νὰ συλλογισθῇ μετὰ τὴν ἀνάστασιν νὰ τὴν τελειώσῃ. Ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ φαίνεται πρὸς αὐτήν ὁ Χριστὸς μετὰ πλήθους ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων δορυφορούμενος καὶ λέγει αὐτῇ· Χαίροις, Παρασκευὴ καλλιπάρθενε μὴ δειλιάσῃς τὰς βασάνους· ἡ γὰρ χάρις μου θέλει εἶσθαι μετὰ σοῦ, νὰ λυτρώῃς ἀπὸ πάντων πειρασμῶν, ἀκόμη ὀλίγον ὑπόμεινον καὶ θέλεις ἔλθαι νὰ συμβασιλεύσῃς μετ' ἐμοῦ αἰωνίως. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χριστὸς καὶ ἱασάμενος τὰς πληγὰς αὐτῆς ἅμα δὲ καὶ λύσας αὐτὴν ἐκ τῶν δεσμῶν ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐπὶ τὴν αὖριον δὲ ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς στρατιώτας ἔφερε τὴν Ἀγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν ὅλην ὕμνη, μηδὲν σημεῖον ἔχουσα τῶν χθесινῶν πληγῶν, ἐθαύμασε καὶ λέγει αὐτῇ· Βλέπεις, ὦ γύναι, πῶς σὲ ἀγαπῶσιν οἱ φιλόανθρωποι καὶ μεγάλοι θεοί; διότι διὰ νὰ λυπηθῶσι τὴν ὀριότητά σου, ἱάτρευσαν τὰς πληγὰς σου, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ἀσχημίαν ἐπάνω σου μὴ λοιπὸν γενῇς καὶ ἐσὺ ἀχάριστος πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, ἵνα προσκυνῇς τοὺς αὐτοὺς καὶ λάβῃς μεγάλας δωρεὰς παρὰ τῆς βασιλείας μου. Ἀπεκρίθη ἡ Ἀγία. Οὐχὶ οἱ θεοὶ σου βασιλεῦ, μοὶ ἔδωκαν τὴν ὕψιν ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μου ὁ ἀληθὴς Θεός, ὁ καὶ πιστεύω καὶ λατρεύω, πλὴν ἐπειδὴ λέγεις νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν θεῶν σου, ἃς ὑπάγωμεν νὰ ἱδῶμεν ποῖους λέγεις νὰ προσκυνήσω. Ἦκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς καὶ ἐχάρη, θαρρῶν ὅτι ἐμετανόησεν ἡ Ἀγία· καὶ παρενθύς ὤρισε τοὺς ἄρχοντας τοῦ καὶ ὅλον τὸν λαὸν νὰ εἰσελθῶσιν εἰς τὸν ναόν· οἱ δὲ πεπλανημένοι Ἕλληνες ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἐπολυχρονοῦσαν τὸν βασιλέα. Ὅταν δὲ εἰσέβησαν ὅλοι τῶν εἰς τὸν βωμὸν καὶ ἐκαρτερούσαν νὰ ἰδοῦν, τί θέλει κάμῃ ἡ Ἀγία, αὐτὴ ἐσήκωσε τὸ χεῖρ τῆς τὸ δεξιὸν πρὸς τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ λέγει, θέλεις ἐσὺ εἰδωλον ἄψυχον νὰ πάρῃς ὡς Θεός ἀπὸ ἐμένα θυσίαν,

καὶ μετὰ τὸν λόγον ἔκαμεν καὶ τὸν σταυρόν τῆς τοῦ δὲ δαιμόνιον τὸ ὅποιον κατῴκει εἰς τὸ εἶδωλον μετὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε, Δὲν εἰμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ μηδὲ ἄλλος τις ἀπὸ ἡμᾶς, μόνον αὐτὸν τὸν ὅποιον κηρύττεις ἐστὶν, εἶνε Θεὸς ἀληθινός, ἡμεῖς δὲ εἰμεθα ἄγγελοι καὶ διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν μας ἐρίναμεν διάβολοι καὶ ἀπὸ τότε γελῶμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φθόνον μας καὶ μᾶς προσκυνοῦσιν ὡς θεοὺς. Ἡ δὲ Ἁγία ἀπεκρίθη. Τὸ λοιπὸν διατί στέκεσθαι αὐτοῦ τώρα, ὅπου εἰμαι καὶ ἐγὼ ἡ δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; καὶ πάραυτα μετὰ τὴν φωνὴν τῆς Ἁγίας, βοὴ καὶ σύγχυσις καὶ κλαύματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ εἶδωλα τοῦ βωμοῦ, καὶ αὐτὰ καταπεσόντα, συνετρίβησαν εἰς λεπτά. Τότε οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἤρπασαν τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τὸν βωμόν, καὶ δέροντες καὶ σπρώχνοντες ἐβγαλὼν τὴν ἔξω, καὶ πρὸς τὸν βασιλεῖα ἔκραζον. Φόνευσον τὴν μιαν ταύτην καὶ ὑβρίστριαν τῶν θεῶν φόνευσέ την πρὶν χαλᾶσθαι τὸν ναὸν καὶ ἐσένα βασιλεῦ. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς καὶ βλέπων, ὅτι δὲν δύναται παντελῶς, οὔτε μετὰ κολακείας, οὔτε μετὰ φοβερεισμούς, οὔτε μετὰ ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γνώμην του, ἀπεφάσισε κατ' αὐτῆς τοιαύτην ἀπόφασιν. «Παρασκευὴν τὴν ὑβρίστριαν τῶν θεῶν, ἥτις κατεφρόνησε μὲν τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν, κηρύττει δὲ τὸν πλάνον Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν, προστάσσω νὰ ὑπάγγητε νὰ κόψετε τὴν μιαν τῆς κεφαλῆς». Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ταῦτα ὥρισεν οἱ δὲ στρατιῶται, παρακαλόντες τὴν Ἁγίαν ἐξήγαγον ἔξω τῆς πόλεως νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Ὅτε δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐζήτησεν ἡ Ἁγία θέλημα νὰ τὴν ἀφήσουν ὀλίγην ὥραν νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν, καὶ τὴν ἀφησαν τότε κλίνασα τὰ γόνατα, καὶ τὰς μὲν χεῖρας ὑψώσασα εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν νοῦν δὲ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχομένη ἔλεγε.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Γέ καὶ Λόγε τοῦ ἀθανάτου Πατρός, ὁ ὅποιος διὰ τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἤλθες ἐπὶ τὴν γῆν, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι μετὰ ἡξίωσας νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ Ἅγιόν σου ὄνομα, δοξολογῶ σε ὅτι κατηξιώθηκα νὰ μιμηθῶ τὸ πάθος σου: ὁμολογῶ σε ὅτι μετὰ ἐδυνάμωσας νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην σου: ἀξίωσέ με καὶ τῆς βασιλείας σου, καὶ ὡς ἐγὼ ὑπέμεινα εἰς τὰς τιμωρίας διὰ τὴν ἀγάπην σου οὐ καὶ Σὺ Θεέ μου δόξασόν με εἰς τὴν Βασιλείαν σου, καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου τὴν ταπεινὴν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτὴν μετὰ τῶν φρονίμων Παρθένων σου: ὅτι διὰ νὰ θάρρῳ εἰς τὴν μεγάλην δόξαν σου, ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βάσανα, καὶ ἐλπίζουσα εἰς τὴν πλουσίαν σου ἀνταμοιβήν, θέλω νὰ λάβω τὸν θάνατον διὰ τοῦτο κατὰ τὰς ἐν τῇ χορᾷ τῶν ἁγίων σου μαρτύρων καὶ μνησθῇ φιλόνητοπε Κύριε καὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, δι' ἐμοῦ τῆς δούλης σου, ἐν καιρῷ θλίψεως μνήσθῃ τῶν ἐπιτελούντων τὴν μνήμην τῆς ἐμῆς τελειώσεως, ἀντάμειψον αὐτοὺς τοῖς πλουσίοις σου χαρίσμασιν, ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ δεήσεως, τελείωσον τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν αἰτήματα, ἵνα καὶ ἐν τοῖς δοξασθῇ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα τῆς Ἁγίας προσευχομένης, φωνὴ ἠκούσθη ἀορά-

τως ὥσπερ βροντὴ, λέγουσα: «Ἐπήκουσα τῆς δεήσεώς σου, Παρασκευὴ καὶ θέλει γένει, καθὼς ἐζήτησας». Τότε ἡ Ἁγία μετὰ χαρᾶς μεγάλης κλίνασα τὸν αὐχένα, ἀπετιμήθη τὴν κεφαλὴν παρὰ τινος στρατιώτου, κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βασιλεῖος. Καὶ ἡ μὲν τιμία ἐλόφωτος αὐτῆς ψυχὴ ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς, εἰς τὴν ἀτελεύτητον χαρὰν εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀθληφόρων γυναικῶν, καὶ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὸ δὲ σεβάσιμον αὐτῆς λείψανον, λαβόντες τινες χριστιανοί, κεκρυμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων μύροις καὶ ἀρώμασιν ἀλείψαντες κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Θεὸς θέλων νὰ θαυμαστώσῃ τὴν Ἁγίαν, ἀπειρα θαύματα ἐποίησε ἐν τῇ τάφῳ αὐτῆς, διότι πολλοὶ ἡσθηνήμενοι προσερχόμενοι, καὶ μόνον χῶμα λαμβάνοντες ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἱατρούοντο: χωλοὶ ἀνωρθώθησαν πολλοὶ τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, πολλοὶ δαιμονισμένοι ἱατρούθησαν: πολλὰ στείραι γυναῖκες ἐτεκνογέννησαν καὶ ἄλλα θαύματα καὶ παράδοξα σημεῖα ἐγένοντο εἰς τοὺς μετὰ πίστει ἐπικαλουμένους τὴν προσβεβλημένην αὐτῆς: τὰ ὅποια ἐὰν θελήσῃ τις νὰ διηγήθῃ καταλεπτῶς, θέλει ὁμοιάσει ἐκεῖνον ὅστις βούλεται νὰ μετρήσῃ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Οὐ μόνον δὲ εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς ἐθαυματούργει ἡ Ἁγία, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον, εἰς τὴν ἐπικαλεσθῇ μετὰ πίστει, τὴν εὕρισκε ἑτοιμον βοηθὸν εἰς κάθε τοῦ ψυχωφελὲς ζήτημα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, εὐλογημένοι χριστιανοί. Οὕτως ἡγωνίσθη μέχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς τοιοῦτοτρόπως ἐτίμησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ τῶν οὐρανῶν, καὶ εἰς τοῦτον τὸν αἰσθητὸν κόσμον. Ἡς γένοιντο καὶ ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν Ἀμήν.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν Ὁσιοπαρθενομάρτυρα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΓΙΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἰτα τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'. Ὁ ὡφθαλμὸς ἐν τῇ Σταυρῷ. Εὐαρεστήσασα Θεὸν, Ἀθλοφόρε, καὶ πειρασθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, Παρασκευὴ πανένδοξε, βασάνων πειρασμοῖς, θαύματα πηγάζεις νῦν καὶ νοσήματα πάσεις, καὶ τὸν ὑπεράγαθον τοῦ Θεοῦ Λόγον, ὑπὲρ ἡμῶν ἔει ἐκδυσωπείς, ὅπως αὐτοῦ τῶν δωρῶν ἐπιτύχωμεν. Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν... Ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα «Τῆμος γεραίρω σε Παρασκευή, Σεραφεῖμ.»

ὥδῃ Α'. ἤχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διεδεύσας.

Ὑμῶν σου τὴν μνήμην παρακαλῶ, ἐνδοξε Παρθένε, τῶν πταισμάτων μου τὰς σειράς, διὰρρήξον τάχος ταῖς πρὸς Κτίστην τὸν Πανοικτίρμονα, πρεσβείαις σου.

Μεγίστη ἡ δύναμις, ἣν Σεμνή, ἔλαβες ἀξίως ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ θαυματουργεῖν ταύτη σὺν χρωμένη ἡδὴ παῦσον, τὰ πολυχρόνια πάθη μου, δέομαι.

Νομίμως ἀδλήσασα ἐπὶ γῆς, Παρασκευὴ Μάρτυς, καὶ τὸ στέφος ἐν Οὐρανῷ σὺς ἀπολαβοῦσα καρτερίας ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε. Ὁρματι, Πανάσπιλε, ἐπ' ἐμοί, ἰλέψου σου βλέψον, καὶ ἰάτρευσον τὰ δεινὰ τοῦ σώματος πάθη, καὶ τὰς νόσους ἀποσκοράκισον, θείαις πρεσβείαις σου.

ὥδῃ Γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Ἰσχυὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου ἡμᾶς ἐλέησον, Παρασκευή, καὶ νόσον παντοίων, σὰς λιταῖς ἐλευθέρωσον.

Σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου Παρασκευὴ πανακήρατε, πάντας ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ εὐφύμως γεραίροντας.

Γενοῦ μοι, Πολύαθλε, τῷ τεθλιμμένῳ προστάτις σύντονος, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων ῥῦσαι, ταῖς εὐχαῖς σου καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον.

Ἐξελοῦ, Πανάκραντε, νόσων δεινῶν με, καὶ θλίψεων, τῶν ἀπειθῶς καταπιεζόντων, τὸν σὸν δούλον ἐκάστοτε.

ὥδῃ Δ'. Εἰσακήκου Κύριε.

Ρώμην δίδου μοι, Πάνσεμνε, κατὰ τε δαιμόνων καὶ ἀλεθρίων παθῶν, καὶ τὸν σάλον τῶν πταισμάτων μου, ἱεραῖς λιταῖς σου καταπαύον.

Ἀγαπήσασα Κύριον, καὶ στεφάνους δόξης κομίσασα ὑπὲρ πάντων καθικέτευε, τῶν πιστῶς τιμῶντων σε, Πανεύφημε.

Ἰκεσίαις μου πρόσδεξαι, ὦ Παρασκευὴ Παρθένε πολὺαθλε, καὶ παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν σοῦ θερμαῖς πρεσβείαις ἀποδίωξον.

Θεοτοκίον.

Ῥῦσαι, Κόρη Πανάμωμε, ἡ Θεὸν ἀσπύρως κυήσασα, τὸν σὸν δούλον κινδυνεύοντα, καταποντισθῆναι με τοῖς πταίσμασιν.

ὥδῃ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὡςπερ Σὺ, Σεμνή, εἰς Νυμφῶνα τὸν Οὐράνιον, ἀυγάξῃ ταῖς ἐνθέαις μαρμαρυγαῖς, οὕτω σοὺς δούλους δόξης θείας καταξίωσον.

Σοὺ ἐν τῷ ναῷ προσελθόντας τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Παρασκευὴ ἐλευθέρωσον, ἐκ νοσημάτων ταῖς εὐχαῖς σου καὶ κακώσεων.

Ἐρωτῶ Θεοῦ τὴν ψυχὴν μου πληξὼν δέομαι, Παρασκευὴ, θείαις πρεσβείαις, καὶ τῶν παθῶν μου τὴν ἀγλὴν νῦν ἐξαφάνισον.

Θεοτοκίον.

Πάναγνε, ἡμεῖς κεκτημένοι σε βοήθειαν, σκέπην καὶ βεβαίαν ἀντίληψιν, παντὸς κινδύνου διὰ σοῦ αἰεὶ ῥυσθείμεν.

ὥδῃ ΣΤ'. Τλάσθητί μοι.

Αἱμάτων σου, τοῖς κρουνοῖς, Παρασκευὴ, ὡς κατέσβυσας τῆς ἀπιστίας τὸ πῦρ, οὕτω νῦν κατάρβυσον τὴν φλόγα τῶν νόσων μου, ταῖς σὰς ἱκεσίαις, καὶ κινδύνων με ἐξάρπασον.

Ρεόντων τὸ χαμπερές, Παρασκευὴ Πανακήρατε, τὸ ἄστατον καὶ φθαρτὸν παριδεῖν ἀξίωσον, σὸν δούλον πρεσβείαις σου, καὶ ἀξιώθηναι θείας δόξης καὶ λαμπρότητος.

Ἀπάσας τὰς κεφαλὰς τῶν ἀνομούντων συντρίβεσθαι, ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, Θεὸν καθικέτευε, Μάρτυς, τῶν τιμῶντων σου πόδι τὴν σὴν Κάραν, ἣν ἀπέτεμεν ὁ ἄνομος.

Θεοτοκίον.

Σὺ οὖσα τὸ καθαρὸν καὶ ἀγιώτατον Τέμενος, Μαρία τοῦ Παντοῦργου, παράσχου μοι δάκρυα, ψυχὴν καθαρίζοντα, ἐπάκουσόν μου τῆς δεήσεως σοῦ δέομαι.

Ἐπίβλεψον μετ' εὐμενείας, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, ἐπὶ τὰ ἐμὰ δεινὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ ἴασιν δώρησαί μοι εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον Ἐπίβλεψον... Ὁ Ἱερεὺς ὡς εἶπες μνημονεύει. Εἴτω τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτρια Πιστῶν, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, πέλουσα, τοῖς τῇ σεπτῇ Εἰκόνι σου θερμῶς προσπελάζουσιν, ἰκέτευε Χριστὸν τὸν Νυμφίον σου, δωρηθῆναι λύσιν τῶν δεινῶν νόσων καὶ θλίψεων, καὶ ἀμαρτιῶν πασῶν τὴν συγχώρησιν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον ἤχος δ'. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραις τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν... κτλ. (ζήτει Β'. τῆς ΙΕ'. Ἐβδόμ. Ματθαίου). Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου... Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου... Στίχος, Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ παρὸν Προσόμιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων.

Μεταβολὴ παντὸς κινδύνου, ἀπαλλαγὴ νόσου παντοίας ὑπάρχουσα, Παρασκευὴ Παρθένε, ῥῦσαι πάντας τῶν δεινῶν, τῆς τῶν ἐναντίων κακουχίας, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ἐπηρείας, ταῖς θείαις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσι.

Τὸ σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν σου, κτλ. ὥδῃ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κάραν πάνσεπτον πάνσεπτον πάντες, τῆς Παρθενομάρτυρος δεῦτε Παρασκευῆς, Πιστοὶ ἐν ἐτησίαις τιμῆσωμεν τοῖς ὕμνοις, ὡς πηγὴν ἀνεξάντητον, τῶν ἱαμάτων αἰεὶ καὶ θείων δωρημάτων.

Ἐορτὴν παναίσιαν οἱ πιστοὶ ὀρθοδόξως ἐπιτελέσωμεν, φαιδρῶς

Παρασκευῆς νῦν, τὴν Κάραν προσκυνοῦντες καὶ βοῶντες ἐκ πίστεως.
πρόφθασον ῥῦσαι ἡμᾶς, λιταῖς σου πάσης νόσου.

Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν καὶ ὑπὲρ χρυσίον ἢ Κάρα σου διαλάμπουσα,
παρέχει σωτηρίαν, τοῖς πίστει, Ἀθληφόρε, πρὸς αὐτὴν καταφεύγουσι,
καὶ ἰατρεῖαι ψυχῶν θανατηφόρους νόσους.

Θεοτόκιον.

Ἡ Θεὸν σαρκοφόρον, Παναγία Παρθένε ἀποκινήσασα, ἐκ πάντων
ἀδοκῆτων κινδύνων τὴν λαόν σου καὶ ἐκ νόσων περίσῳζε, καὶ ἁμαρτίας
δεσμὸν τάχει λιταῖς σου λύσον.

Ὁδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Στόματι πάντες καὶ καρδίᾳ ὕμνοῦμεν τὴν πανένδοξον Μάρτυρα
Κυρίου, ὅτι ἀρρωστίας ἐτύχομεν τὴν λύσιν.

Ἐν οὐρανίοις, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, τοῖς σκηνώματι χορεύουσα,
τὼν πίστει σὲ ὕμνοлогούντων μνημόνευε, Παμμάρκα.

Ρωσθεῖσα, Μάρτυς, τῇ ἰσχύϊ Κυρίου, τῶν Τυράννων κατήσχυνας
τὰ θράση· θραύσον καὶ νῦν πάντων δεσμοὺς τυραννομένων.

Θεοτόκιον.

Ἀχραντε μόνη Εὐλογημένη Μαρία, τὰ δυσίατα ἰάτρευσον πάθη,
τοῦ οἴκτροῦ σου δούλου, ἵνα σὲ μακαρίζω.

Ὁδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον...

Φλέξον παρανόμων, Παρασκευὴ Μάρτυς, πυρὶ τῇ θείῃ τεχνάσματα
ἄθεα· Πιστοὺς δὲ πάντας θείῃ αὐγάσματι λάμπρυνον.

Ἐμπλεως ἐνθέου λάμπειως γενέσθαι, τὸν σὸν οἰκέτην νυνὶ κατὰ
ῥῶσιν, ταῖς πρὸς ἑλὼν Δεσπότην λιταῖς σου, Πάνσεμνε.

Ἵνα σε δοξάζω, Παρασκευὴ πόθῳ, τὰς ἀνιάτους μου νόσους θερά-
πευσον, καὶ ταῖς εὐχαῖς σου τελείαν ρῶσιν παράσχου μοι.

Θεοτόκιον.

Μόνη Θεοτόκε, ὡς Ἀγνὴ καὶ μήτηρ, τῆς ἀκαθάρτου ἰλῦος με
κάθαρσιν τῶν ἀκαθάρτων μολώπων, καὶ σῶσον, Δέσποινα.

Τό, ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάρια.

Αἰτῆσαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων ἀπαλ-
λαγὴν, θεία Ἀθλοφόρε Παρασκευὴ, εὐχαῖς σου, τοῖς πίστει εὐφημοῦσί
σε γεραίρουσι.

Πορφυρᾶν ἐξ αἵματος τὴν στολὴν, σὺ περικειμένη, καὶ τὸ στέμμα
ἐν κορυφῇ, ἔχουσα ὡς Μάρτυς, καὶ τὴν τῆς Παρθενίας κατέχουσα λαμ-
πάδα ἡμῶν μνημόνευε.

Καὶ Θεοτόκιον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων. Τρισάγιον, καὶ τὸ Τροπάριον
Ἦχος Α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλίσει κατάλληλον, ἐργασμένη φερώνυμε, τὴν
ὁμώνυμόν σου Πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ Ἀθλο-
φόρε· ἔθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεῖς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ ἱερεὺς τὸ ἔθος μνημονεῖ. Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ
Προσόμιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Θῆμα τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ ἡχθῆς, Καλλιπαρθένε, θεῖον καὶ πανα-
μώμητον· πάσας ἔθεν ἡῤφραντας τὰς οὐρανίους Ἀρχάς, καὶ Μακάρων,
Ἀοίδιμε, ψυχάς· διὸ πάντες πίστει σου δεόμεθα καὶ πόθῳ ζέοντι, ῥῦσαι
ταῖς λιταῖς σου ἐκ νόσων καὶ παντοδαπῶν ἐναντιῶν, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας
σε, Πανεύφημε.

Εἰς τὴν Εορτὴν

Τῆς Ἀγίας Ὁσιοπαρθενομάρτυρος

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομεν σε Χριστοῦ τὴν ἀθληφόρον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι σὲ μακαριοῦμεν Ὁσιομάρτυς κόρη.

Ἀθληφόρε μάρτυς Παρασκευὴ, λιταῖς σου, φρούρει ἡμᾶς κινδύνων.

Ἀθληφόρε κόρη, Παρασκευὴ, σὲ πόθῳ ὕμνοῦμεν καὶ τιμῶμεν.

Ἀντωνίου θράσος, κατέβαλες, τῇ σῇ στερεῇ ἐνστάσει,

Διπλοῦν ἐδέξω στέφος ἀσκήσεως ὁμοῦ τε ἀθλήσεως συνάμα.

Ἐκρήρυξας σταδίῳ Χριστὸν ἐν παρρησίᾳ Θεὸν σωματωθέντα.

Ἐν ταῖς ἀβλαῖς Κυρίου παρθένους συγχορεύεις, ἐκείναις ταῖς χρόνιαις.

Θαλάμων οὐρανίων, παρθένε, ἡξιώθης, ὡς Μάρτυς καὶ Ὅσια.

Θάλαμον καὶ σπόγγον, στέφανον, σταυρόν τε σημεῖα ἔθεάσω.

Μαρτύρων καὶ Ὁσίων ὁμόσκηνος ὡς οὖσα, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Μνήμην σου τῶν πόθῳ, σὴν εορτὴν τελούντων, Παρασκευὴ θεόφρων.

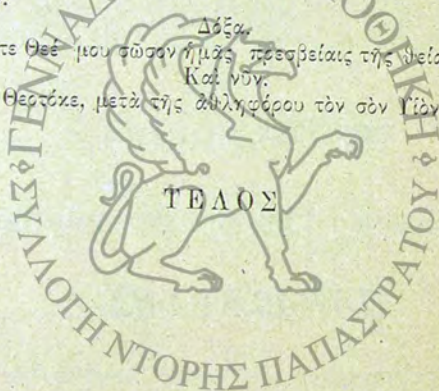
Δεσμοὺς τοὺς τῆς σαρκὸς σου ὑπέμεινας καὶ πόνους, Παρασκευὴ,
ἀνδρείως.

Ὁσιομάρτυς κόρη Παρασκευή, δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Πλάστην.
Παρασκευὴ τὸ κλέος Μαρτύρων καὶ Ὁσίων ρῦσαι ἡμᾶς γεννήνης.
Παρασκευὴ ἡ δόξα Παρθένων καὶ Μαρτύρων, σκέπε ἡμᾶς λιταῖς σου.
Παρθένε καὶ Ὁσία καὶ Μάρτυς τοῦ Κυρίου φρούρει τοὺς σὲ τιμῶντας.
Πλάνα βαρυτάτην τοῖς στέρνοις σου τεθείσαν ὑπέφερες γενναίως.
Σίδηρον καυθέντα ὑπέμεινας ἀνδρείως σὴ κεφαλῇ τεθέντα.
Σπαργάνων ἐκ μητρώων Θεῷ προσαντεθείης, Παρασκευὴ θεόφρων.
Τὰς ἀγγηδόνας, μάρτυς, καὶ βράσματα λεβήτων ἀνδρείως ἐκαρτέρεις.
Τὴν χάριν ἐκομίσω, Παρασκευὴ, ἰᾶσθαι νοσήματα παντοῖα.
Τὰς μάστιγας καὶ πόνους ὑπέφερες γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης.
Τὸν σὸν νῆδον πλουτοῦμεν ὡς μέγα ἱατροεῖον, ποικίλων νοσημάτων.
Τοὺς τῇ ναῷ σου πόθῳ προσερχομένους σκέπε ἐκ θλίψεων καὶ νόσων.
Τὴν σὴν εἰκόνα πάντες προσκυνοῦμεν, μάρτυς, Παρασκευὴ, ἐκ πόθου.
Τὴν πόλιν ταύτην σκέπε, Παρασκευὴ, ἐκ πάντων κακῶν καὶ νοση-
μάτων.

Υπέστης φλεγόμενη, Παρασκευὴ, μασχάλας ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης.
Χαίροις Παρθενομάρτυς, Παρασκευὴ Ὁσία καὶ Μάρτυς τοῦ Κυρίου.
Ὡς παρρησίαν σχοῦσα πρὸς τὸν Χριστὸν ἀπαύστως πρέσβευε
ὑπὲρ πάντων.

Δόξα.
Ὁ τρίτωτε Θεέ μου σῶσον ἡμᾶς πρεσβείαις τῆς θείας ἀθληφόρου.
Καὶ νῦν.

Παρθένε Θεότοκε, μετὰ τῆς ἀθληφόρου τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ
ΑΝΔΡΕΟΥ Β. ΠΑΣΧΑ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΚΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Ἐκδίδονται καὶ ὑπάρχουσι παρ' αὐτοῖς ἱερὰ Ἀκο-
λουθία διαφόρων ἁγίων καὶ νεομαρτύρων μετὰ τῶν
βίων αὐτῶν.

Ἐπίσης Βιβλία πρὸς χρῆσιν Ἐκκλησιῶν δι' ὠραίου
τύπου καὶ ἐπὶ στερεοῦ χαρτου, ἀπηλλαγμένα τυπογρ.
σφαλμάτων.

Θρησκευτικὰ καὶ Θεολογικὰ Βιβλία σύγχρονα καὶ
παλαιά, εἰς μεγάλην ποικίλιαν.

Κατάλογος ἀποστέλλεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι.
